

УДК

Королюк С. - ст. гр. ОТ-115

Технічний коледж Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя

ВОЛОДИМИР КОРОЛЮК — БОРЕЦЬ ЗА СВОБОДУ ВІРИ

Науковий керівник: спеціаліст вищої категорії Літвінюк О. В.

Koroliuk S.

Technical College Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University

VOLODYMYR KOROLIUK, AN ACTIVE PROPONENT OF FREEDOM OF BELIEF

Supervisor: teacher-methodist Litvinyk Olga

Ключові слова: хранитель давніх традицій, «зłodий душі»

Keywords: keeper of ancient traditions, «a thief of soul»

За вікном 5 червня 1939 року... Мій прадідусь, Королюк Володимир Якович за призначенням Залозецького деканату Тернопільського Протопресвитерату прибув з села Залозці (тепер Залізці) в село Чистопади Зборівського району Тернопільської області, щоб стати парохом тамтешньої сільської церкви.

Народився 13 червня 1907 року в місті Тернополі. Навчався в Українській державній гімназії у 1920-1928 роках, згодом - у Львівській Богословській академії (1928-1933 р.р.). Володимир Якович був священником Української Греко-Католицької Церкви, а за покликом серця - патріотом України, хранителем давніх традицій нашої Батьківщини.

Людська пам'ять має ту добру прикмету, що є схильна радше затирати і в тінь відсувати неприємні спомини про важкі і прикрі переживання в минулому, саме тому точна дата арешту мого прадідуса не збереглася. Арешт відбувся в селі Чистопадах влітку того ж таки 1939 року. Мого прадідуса польська жандармерія відправила в найстрашніше місце, що його боялися називати вголос, аби не накликати біди - в концентраційний табір Березу-Картузьку. Неофіційною причиною арешту було два слова «kradzież duszę», що в перекладі означає «зłodий душі». Чому саме «зłodий душі»? Так називали священників греко-католицької церкви, які вели літургії українською мовою, закликали не полонізуватися та не переходити в католицьку віру. Знущання, приниження людської гідності, заборона говорити з іншими арештантами, поливання цементної підлоги холодною водою, аби не дати в'язням сісти на неї, каторжні роботи - все це переслідувало кожного в'язня концтабору. «Із цього концтабору,- любив повторювати його польський комендант,- було два шляхи: в божевільню або ж на власні похорони...» Здавалося б, іншого виходу не було.

Початок Другої світової війни... За польськими даними, концентраційний табір було закрито, всіх ув'язнених звільнено. А з переказів - наглядачі, налякавшись звістки про війну, втекли, залишивши ключі арештантам. Мій прадідусь повернувся додому босоніж. В окупованій радянською владою Західній Україні будь-яка згадка про перебування мого прадідуса в Березі-Картузькій могла обернутися трагедією - засланням його та рідних до Сибіру. Сьогодні ж я з гордістю можу говорити про свого славного предка.